

זמני החג בפינסק:

הדלקת נרות: 18:39
שחרית יום א' וב': 9:00
תקיעות יום א' וב': 11:00
מנחה יום א' וב': 18:15
תשלך יום א': לאחר מנחה
מעריב ליל ב': 19:45
יציאת החג: 19:52
תחילת צום גדליה: 5:38
סוף צום גדליה: 19:50

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, ברוס

פניני החג

הרב משה פימה שליט"א

העולם עומד על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים. ופירושו שאע"פ שכל אחד מהרגלים העולם לא יכול לעמוד, אבל תמיד הדבר שבא אחרון - הוא המטרה הסופית. לפני שהקב"ה ברא את העולם, לא היה חסר לו כלום בעולם. אבל הסיבה היחידה שהקב"ה ברא את העולם הייתה כדי להיטיב עם ברואיו, שזה מידת החסד. גמילות חסדים אנו לומדים מהפסוק "והלכת בדרכיו" ומה הקב"ה קובר את המתים ומבקר את החולים וכו' אף אנו חייבים לגמול וכו', משם אנו לומדים מצוות גמילות חסדים.

ידוע הסיפור על ר' שמחה זיסל מקלם, שחלם בשנתו והנה רבנו יונה מגיע לקלם. כל תלמידי הישיבה התאספו להיכל הישיבה ואף הוא יצא מביתו ושם פעמיו לעבר בית המדרש. כשרצה להיכנס לבניין הישיבה, מנע ממנו השומר שבכניסה לישיבה להיכנס, ושאל אותו מי הוא. ולמרות שענה לשומר שהוא ראש הישיבה והוא הקים את הישיבה, לא נתן לו השומר להיכנס. ניסה ר' שמחה זיסל לשכנע את השומר בכל מיני דרכים שיתן לו להיכנס. וכשהזכיר את שם בנו, אורו עיני השומר ומיד נתן לר' שמחה זיסל להיכנס לישיבה, ור' שמחה זיסל התעורר מהחלום.

בבוקר ניגש ר' שמחה זיסל לבנו ושאל אותו איזה מעשה עשה. ענה לו "האמת שלא רציתי לספר לך. הייתי זקוק לנעליים חדשות, מאחר ונעלי היו קרועות ולא ניתן היה יותר ללכת בהן. אספתי פרוטה לפרוטה, יום ועוד יום, עד שהיה בידי הסכום המלא לרכישת נעליים חדשות. יום אחד הגיע אדם עני לביתי ונתתי לו לאכול ולשתות. כשקם ללכת אריתי שהוא הולך יחף ורגליו היו פצועות. מיד נתתי לו את הנעליים החדשות שקניתי".

כעת הבין ר' שמחה זיסל מדוע נתן לו השומר להיכנס רק בזכות בנו.

כשאדם ניגש לר"ה ומבקש לעצמו ביום הדין. אם מטרתו היא לא רק לעצמו, אלא גם לעזרת הזולת - שזו מטרת העולם הזה, אז יש לו סיכויים יותר גבוהים שיענו לבקשותיו. אבל אם ח"ו כל כולו רק לעצמו, שזה כנגד מידת הקב"ה, איך יעני פניו לשאול ואיך בכלל חושב שיענו לבקשותיו.

פינת ההלכה

הרב מאיר פולק

טעה בתפילה

- ❖ שכח לומר בתפילת לחש "זכרנו לחיים" או "מי כמוך" או "וכתוב" או "בספר חיים", אם נזכר לאחר שאמר שם ה', אינו חוזר. ואם נזכר לפני שאמר שם ה', חוזר.
- ❖ אם שכח לומר "המלך הקדוש", אם נזכר תוך כדי דיבור ולא התחיל את הברכה שלאחריה, יאמר "המלך הקדוש". נזכר לאחר תוך כדי דיבור או שהתחיל את הברכה שלאחריה, חוזר לראש התפילה (וכן הדין לשליח ציבור בחזרת הש"ץ).
- ❖ חתם "המלך הקדוש" ולא אמר "ובכן תן פחדך", אין צריך לחזור ויכול לומר אחר "יהיו לרצון" קודם שעוקר רגליו.

מנהגי ראש השנה

- ❖ נוהגים לאכול "סימנים" בלילות ראש השנה ולומר "יהי רצון" (יש נוהגים להזכיר שם ה' ויש שאין מזכירים), ויש נוהגים לאכול "סימנים" גם ביום.
- ❖ נוהגים לא לישון בראש השנה, והאריז"ל התיר לאחר חצות.

תקיעת שופר

- ❖ מעיקר הדין נשים פטורות מתקיעות כיון דהוי מצוות עשה שהזמן גרמא, אבל כבר קיבלו ע"ע מצווה זו.

תשלך

- ❖ לאחר תפילת מנחה ביום א' נוהגים ללכת לנהר או מקום מים לאמירת תשלך ונוהגים לנער שם שולי הבגדים.

שהיינו

- ❖ מפני שיש מחלוקת האם לברך שהיינו ביום השני, נכון לקחת פרי חדש או בגד חדש בלילה השני ולכוון עליו בזמן הדלקת הנרות (לאשה) או בזמן הקידוש (לבעל), ואם אין להם יכולים לברך.

דיני יום טוב

- ❖ אין להכין אוכל מיום טוב א' ליום טוב ב', ולכן אין לחמם את האוכל ליום ב' קודם צאת הכוכבים של יום א' (19:45).

העלון מוקדש לרפואת אליהו יעקב בן אסתר ברכה

סיפור לחג

בבית ניסה את כוחו, והתופעה חזרה ונשנתה: 'תקיעה' ו'שברים' הצליח להפיק, 'תרועה' - לא. "הוא הבין שיש דברים בגו, וכשלא הצליח למצוא הסבר לתופעה, הלך לשאול את פי הרב אברהם היכני. 'מדוע אינני מצליח להפיק את קול ה'תרועה' מן השופר?', שאל המומר בייאוש.

"רבי אברהם לא הופתע כלל לשמוע על התופעה. 'אין כל פלא בכך', אמר בנחת, 'סוד גדול וקדוש טמון כאן'.

"נוכח תמיהתו של המומר, החל הרב להסביר: 'התקיעות בשופר באות גם כדי לבלבל את המקטרגים. בראש השנה, כאשר כל היהודים מתקבצים יחדיו בבית הכנסת, כשהם מלאים רגשות קדושה וטהרה, קמים ומתעוררים כל המקטרגים. ואנו, היהודים, תוקעים כנגדם בשופר, כדי שילבלו אותם הקולות ולא יצליחו בקיטרוגם'. 'הרב המשיך בהסבריו: 'שלושה סוגי קולות הם: 'תקיעה'; 'שברים'; 'תרועה'. ה'תקיעה' היא כנגד אברהם אבינו, אבל לאברהם היה גם בן, ישמעאל, ואף הוא בא ותובע את חלקו. ה'שברים' הם כנגד יצחק אבינו, אך גם לו יש בן גוי - עשיו; גם כאן יש אחיזה כלשהי לגויים. אולם ה'תרועה' היא כנגד יעקב אבינו. היא כולה של ישראל. רק ליהודים היא שייכת, ולבני עם זר אין אליה כל גישה.

וכפי שאנו אומרים: 'אשרי העם יודעי תרועה'. על כן לא הצלחת להשמיע קול תרועה', סיים הרב את דבריו.

"המומר העומד מולו ניצב על מקומו כאילו ניטע באדמה. באחת תפס את משמעות מעשהו. לפתע התחורר לו כי כמוהו כגוי, שאין לו חלק ונחלה בזרע יעקב. ליבו ניעור. צימאון עז התעורר בנפשו לחזור אל עמו, אל דתו ואל אלוהיו. "הוא נפל לרגלי רבי אברהם וביקש דרך תשובה. הרב הורה לו לעזוב את העיר ולעבור לעיר מרוחקת, ושם לעסוק יומם ולילה בתפילה ובאמירת תהילים.

"אכן, שב האיש לעמו ולא לקויו. וכימי קדם, שב לאחוז בשופר והיה שוב לתוקע בראש השנה בבית הכנסת", היה הזקן מסיים את סיפורו. שנה אחת, סיפר את הסיפור בהתרגשות מיוחדת, עד שכל המתפללים הזדהו עם רגשות התשובה של המומר, ונתעוררו גם הם לשוב בתשובה שלמה, איש איש על חטאיו הוא. ההפתעה באה לבסוף: "אני הוא התוקע ששב בתשובה!", קרא הזקן בהתרגשות גדולה. רדת חלף בין המושבים בקהל. בלב נרגש קירב התוקע את השופר לפיו, והקול נשמע ברור וחזק: 'תקיעה', 'שברים', 'תרועה'.

ימים מעטים אחר כך, נפטר התוקע.

מתפללי בית הכנסת באחת הערים בטורקיה כבר היו רגילים לתופעה. היא חזרה ונשנתה מדי שנה בראש השנה לפני התקיעות. התוקע בשופר בבית הכנסת היה כבר יהודי זקן. כל השנה היה מסוגר בתוך עצמו, מרבה בתפילה ובאמירת תהילים. רק בראש השנה היה עומד לפני הקהל ומדבר. ממש לפני התקיעות, כשהיה עולה לדוכן והשופר בידו, נהג לספר מעשייה. איש לא הבין למה בחר לו דווקא שעה נשגבה זו כדי לספר את הסיפור.

"במדינתנו, טורקיה, חי פעם יהודי, שהיה התוקע בשופר בראש השנה", היה הזקן פותח את סיפורו. "מיומן היה במלאכתו, והתפקיד היה שמור לו משנה לשנה. "שנים רבות היה ירא שמים ושומר מצווה קלה כחמורה. אך עם השנים חל בו מיפנה. לא בבת אחת אירע המהפך. התהליך היה איטי והדרגתי. סיבות שונות גרמו לכך, שהיהודי התרחק אט אט מיהדותו, ובמקביל התרחק ממנו גם אחיו היהודים. כשראה שהוא יוצא קירח מכאן ומכאן, גמלה בו החלטה להתאסלם.

"הלך והמיר את דתו. בא בחברת הגויים ואימץ לו את מנהגיהם ואורחות חייהם. המוסלמים, מצידם, קירבו מאוד את המומר ועודדו אותו. לא בכל יום קם יהודי ומתאסלם. שמו התפרסם, ועד מהרה קיבל המומר משרה בחצר הסולטן. בהיותו בעל חוש מוסיקלי, התקבל כחבר בלהקת הנגנים המלכותית.

"הוא התחבב על חבריו החדשים, וכדי להדגיש את היותו מוסלמי נאמן, חיפש הזדמנויות ללעוג ליהודים, לדתם ולמנהגיהם. "ערב אחד נערכה בארמון מסיבה מפוארת, ובה השתתפו שרים ונכבדים אחרים. במוחו צץ רעיון: הוא כבר יהפוך את הערב הזה לחוויה בלתי רגילה...". מיהר לביתו והחל מפשפש בארונות, עד שהעלה את שללו בידו.

הוא אחז בשופר, השופר השמור בביתו מן הימים בהם היה תוקע בראש השנה בבית הכנסת. עתה מיהר עם השופר אל חצר הסולטן. כמה יצחקו האורחים למשמע התקיעות, השברים והתרועות שיוציא מן השופר, כלעג למנהגיהם של היהודים...

"התגובות אכן היו נלהבות מאוד. המומר המיומן קירב את פיית השופר לפיו, נשף והקולות בקעו: 'תקיעה', 'שברים'. הוא הוסיף לנשוף כדי להפיק צליל של 'תרועה', אך מן השופר בקעו קולות משונים. המומר ניסה שוב - ללא הועיל. פניו אדמו, הוא נשף ונשף, אך קול ה'תרועה' לא נשמע. "קולות צחוק נשמעו באולם. הפעם היה זה צחוק לעג למומר המתרברב. רצה להוכיח את יכולתו, והנה איננו יודע להפיק מן השופר את הקולות הנכונים. "בבושת פנים עזב את החגיגה והשופר בידו. גם

תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק,

אברכי הכולל,

מורי ומורות בתי הספר "בית אהרן",

תלמידי ותלמידות בתי הספר "בית אהרן",

חברי קהילת "בית אהרן וישראל",

מברכים מעומקא דליבא את

הרב משה פימה שליט"א ורעייתו תחי'

על פועלם הרב למעננו, למען הקהילה

ולמען יהדות בלרוס

במסירות נפש ללא גבולות

בברכת שנה טובה

חזק ואמן

מערכת השבת בפינסק מברכת את

קהילת פינסק - בלרוס,

ידידיה ומוקיריה

בברכת שנה טובה

וימלא ה' כל משאלות לבכם לטובה, אמן.